

Hồi 35

Sóng Yên Gió Lặng

Tiểu Bình khua loạn ba quả Ma Chung
Coong Coong Coong...

Bọn người Thảm Hóa Du do đã được Tiểu Bình giải khai huyết đạo, lại bị Ma Âm phát động nên bắt đầu đơng đưa và đứng lên.

Họ nhìn quanh và ánh mắt của họ càng lúc càng phát hung quang lộ lộ.

Tiểu Bình vẫn khua tiếp.

Coong Coong Coong...

Bọn Thảm Hóa Du càng thêm khích nộ, bắt đầu gầm thét dữ dội...

Tiểu Bình sắp đập ba quả Ma Chung vào nhau thì kịp nhìn thấy trong khóe mắt của Phong Bách Nhật bỗng phóng ra một tia nhìn độc ác.

Tiểu Bình dừng lại ngay và quát hỏi y:

- Người còn dám giở trò ư?

Y cười:

- Quân tử bất hí ngôn. Người không thể giết ta và càng không thể đối phó với bao nhiêu người đây cùng một lúc xông vào người. Ha... Ha...

Tiểu Bình tỉnh ngộ thì đã muộn. Tiếng quát của Tiểu Bình vừa rồi chính là âm công và hậu quả tai hại vậy là đang xảy ra!

Một hợp kinh cực kỳ uy mãnh đang được bọn Thảm Hóa Du quật thẳng vào Tiểu Bình.

Ào...

Phong Bách Nhật tuy vẫn cười nhưng đã lộ nỗi lo sợ:

- Người cũng không để bất kỳ ai giết ta. Trừ phi người là kẻ bội tín, không đáng là Bang chủ Thần Bang.

Tiểu Bình tự hận là đã thua trí Phong Bách Nhật thêm một lần nữa, nhưng quả nhiên Tiểu Bình không thể không giữ lời!

Và lúc này hợp kinh nọ đã đến gần.

Ào...

Bất đắc dĩ, Tiểu Bình nhắc Phong Bách Nhật cùng nhảy lên.

Vút!

Có bóng người di chuyển là có mục tiêu cho hợp kinh kia lại đổ ập đến.

Ào...

“Đợt sóng? Dù chỉ là đợt sóng kinh nhưng vẫn là đợt sóng? Ô hay, ta thoát rồi!”

Tự xem bản thân đang là một con thuyền và cần phải đối đầu với từng đợt sóng dữ, Tiểu Bình thu hết nội kinh về, và ung dung chờ đợt sóng kinh ập đến.

Ào...

Nướng theo sóng kinh, Tiểu Bình và Phong Bách Nhật chấp chới bay, và đó là lúc Tiểu Bình nhả nội kinh ra, vừa cười lên sóng kinh vừa tìm cách lao xuyên qua đợt sóng kinh.

Vù...

“Vậy là thoát một! Ô! Lại thêm một đợt nữa!”

Tiểu Bình vẫn y cung cách cũ, thu nội lực kinh về, nhả nội kinh ra, cười lên và lao xuyên qua thêm một đợt sóng kinh nữa.

Vù...

Đợt thứ ba..

Đợt thứ mười...! Phong Bách Nhật sợ quá ngất đi!

Đợt thứ mười lăm...! Toàn thân Tiểu Bình vụt phát lên những tiếng chấn động nho nhỏ.

Rắc... Rắc...

Tiểu Bình cũng cảm thấy toàn thân sắp nổ tung nên để tự giải thoát Tiểu Bình vụt hét lên:

- A... a...

Những đợt sóng kinh có một sát na nào đó khựng lại, sau đó vẫn tiếp tục ập đến.

Ào...

Tiểu Bình lại thu kinh.

Nhưng, càng thu kinh thì toàn thân càng căng trương, đến sắp phát nổ thật, Tiểu Bình lại hét:

- A... a...

Quả nhiên đợt sóng kinh có dấu hiệu khựng lại trong một thoáng và đủ cho Tiểu Bình nhận ra điều kỳ lạ này!

Tiểu Bình không bỏ lỡ cơ hội, hét to hơn.

- A... a...

Tiểu Bình hét mãi thành tiếng hú:

- Hu... ú... ú...

Đợt sóng kinh tuy vẫn còn hiện hữu nhưng chậm lại dần.

“Phải chăng đây là cách hóa giải Ma Chương và chính Phong Bách Nhật cũng không hề biết là có?”

Tiểu Bình hú như tiếng long ngâm hổ rống:

- Hú... ú... ú...

Tiếng hú xuyên thẳng tầng không:

- Hú... ú... ú

Và tiếng hú thanh thoát vang vọng khắp nơi, có thể chiếm một phạm vi ngoài năm bảy dặm.

- Hú... ú... ú...

Bạch Tu Lão Tiên chạy đến:

- Ngự Khí Phi Hành?

Ngọc Tuyết Lão Lão cũng đến:

- Ngũ Khí Truyền Nguyên? Đó là nhân vật nào đã tự khai thông sinh tử huyền quan!

Tiếp đó là đôi ba tiếng chếp miệng vang lên:

- Lão Quái ngư phụ thân. Dường như cảnh trước mặt chúng ta chính là cảnh từng nhìn thấy trên mặt biển?

- Tiểu Kinh Ngư người nói đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Chỉ tiếc đây không phải là sóng biển mà là sóng kinh.

- Và người kia tuy không phải chiếc thuyền nhưng vẫn có cách vượt sóng như chúng ta từng vượt!

Bất ngờ có hai tiếng cùng phát lên:

- Không thể nào! Trừ phi đó là tiểu tử Trang Bình đã luyện đến cảnh giới vô thượng của Cửu Cửu Vô Vi tâm pháp?

Tiếng thét thứ hai thì:

- Y có đến chín bóng nhân ảnh! Y có đến chín bóng nhân ảnh! Cửu Cửu thần công!

Tiểu Bình nghe rõ tất cả và vẫn cố chi trì tiếng hú thanh thoát cho đến lúc cần phải dừng lại.

- Hu... ú... ú...

Bọn Thảm Hóa Du té ngổ xuống hàng loạt.

Huych... huych... huych...

Tuy vậy, ánh mắt của họ hiện là ánh mắt của người hoàn toàn tỉnh táo. Họ đang nhìn quanh.

Tiểu Bình dừng lại nhìn họ!

Bọn Thảm Hóa Du hoảng hồn quỳ cả lên:

- Bang chủ an khang! Đa tạ Bang chủ đã gia ân cứu mạng!

Tiếng họ cùng hô là quá lớn, khiến Phong Bách Nhật hồi tỉnh.

Y nhìn mọi người:

- Ma Chướng... Ma Chướng đã bị hóa giải? Bằng cách nào?

Tiểu Bình lắc lay thân hình y:

- Bằng cách nào ư? Xem đây!

Tiểu Bình lắc người và cùng với Phong Bách Nhật biến mất.

Vút!

Tuy vậy, đã có nhiều người phát hiện và đồng hô lên sững sờ:

- Một hóa chín! Đây là công phu gì vậy?

- Cửu Cửu? Cửu là chín. Lẽ nào là công phu thượng thừa của phái Nga My?

- Cửu Cửu sư thái đâu? Sao lại để tâm pháp Nga Mi phái lọt vào tay ngoại nhân?

Tiểu Bình chợt gầm vang:

- Cửu Cửu sư thái chính là Đại Lệnh chủ của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh. Mời chư vị cùng xem!

Mọi người đều nhìn thấy cả chín bóng nhân ảnh của Tiểu Bình chợt vùn vụt lao về phía có hai nhân vật lúc nãy đã kêu thét lên và vào lúc này bóng nhân ảnh của cả hai vẫn cứ nhòe nhoẹt, không thể nhận ra đó là ai với ai.

Cử động của Tiểu Bình làm cho một trong hai nhân vật đó bật lên thanh âm the thé:

- Môn chủ nghĩ thế nào nếu bản nhân đề xuất hai ta cùng hiệp lực?

Bóng nhân ảnh thứ hai cười the thé:

- Như thế có ổn không, nếu mục tặc ni người vẫn chưa nói rõ tâm pháp Cửu Cửu thật cho ta?

Bóng nhân ảnh thứ nhất giận dữ:

- Chuyện đó liệu có ích gì nếu sau khi ta chết là sẽ đến lượt mục?

Tiểu Bình đã lao đến và do chính Tiểu Bình cũng không thể phân biệt đâu là bóng nhân ảnh của Cửu Cửu sư thái nên đành xuất kinh cật lực quật vào cả hai.

- Đỡ một chưởng Vô Vi của ta!

Ào...

Không phải một, mà cả chín bóng nhân ảnh cùng xuất kinh. Và diễn biến này khiến cả hai nhân vật kia đành phải ra tay cùng một lượt.

- Xem chiêu!

- Đỡ!

Ngay chớp mắt cục diện liền diễn ra một trận tử đấu vô tiền khoáng hậu, bởi họ tuy chỉ có ba người giao phong, nhưng lại có đến mười mấy bóng nhân ảnh quấn lấy nhau. Chín là của Tiểu Bình và số còn lại gồm đủ mười một bóng nhân ảnh mờ ảo là do hai nhân vật họ tạo thành.

Ầm! Ầm!

Mười mấy gần hai mươi bóng nhân ảnh liền tản ra, sau đó lại nhập vào.

- Đỡ!

Vù... Bùng!

Ào... Ầm!

Số bóng nhân ảnh giảm dần, đó là lúc Tiểu Bình bật quát:

- Tuyệt kỹ Thần Châm đây! Trúng!

Có tám bóng nhân ảnh cùng dạt ra sau khi nghe Tiểu Bình quát, tuy nhiên không có lấy một mũi thần châm nào xuất hiện.

Tám bóng nhân ảnh họ lại ập vào:

- Tiểu tử lại trá ngụy nữa rồi! Đỡ!

- Người phải chết, Tiểu Bình!

Vù...! Ào...!

Tiểu Bình cười hăng hắc:

- Sao lại bảo là trá nguy? Vì đây mới là tuyệt kỹ thần châm! Đỡ! Ha... ha..
 Vuu...! Vuu....

Có hai mũi châm lao đi và lao đúng vào hai trong số tám bóng nhân ảnh nọ!

Cả tám bóng nhân ảnh đều tỏ ra nao núng, khiến cước bộ mất dần linh hoạt.

Và sau đó, khi hai mũi thần châm rồi cũng chạm đích, tám bóng nhân ảnh liền tan biến, chỉ còn lại hai mà thôi.

Quần hùng lúc bấy giờ mới nhật loạt hô hoán:

- Đúng là Cửu Cửu sư thái phái Nga Mi.

- Muốn diệt Cửu Phái Thống Nhất Lệnh cần phải trừ khử mục ác ni thối tha!

- Tiến lên!

Trong khi quần hùng cùng giận dữ đổ dồn vào một trong hai nhân vật vừa hiện nguyên hình chính là Cửu Cửu sư thái thì Bang đồ Thần Bang cũng nhao nhao xông vào nhân vật còn lại:

- Chính là mục Môn chủ Bạch Cốt Môn!

- Giết!

- Hãy đền mạng cho gia tổ của Triệu Thạch Liễu này!

Ào...! Vù...

Tiểu Bình cũng hiện nguyên hình, vẫn với Phong Bách Nhật trên tay!

Tiểu Bình lo ngại nhìn Bạch Tu Lão Tiên và Ngọc Tuyết Lão Lão:

- Nhị vị bị chưởng thương?

Hai nhân vật kỳ nhân cùng thở dài:

- Thật không ngờ bọn ta dù hợp lại vẫn không là đối thủ của Môn chủ Bạch Cốt Môn.

- Ha... công phu Vô Vi Cửu Cửu gì đó thật lợi hại!

Tiểu Bình cũng thở dài:

- Với tình hình này có lẽ nhị vị tiền bối khó thể cùng đi với tiểu diệt một chuyến.

Phong Bách Nhật vụt kêu:

- Người định đưa ta đến Quỷ Cốc để giết ta tể mộ thân phụ người?

Tiểu Bình cười lạt với y:

- Đâu có vội thế? Là ta muốn đưa người vào Bạch Cốt Cốc!

Y giật mình lo lắng:

- Để làm gì?

- Để làm gì ư? Thì để người có dịp diện kiến sư phụ ta, Thần Châm Lão Phu Tử!

Y lăm lét đảo mắt nhìn quanh, và cái chết thảm của Cửu Cửu sư thái cùng mục họ Thạch làm y bật run lên:

- Ta không muốn diện kiến lão! Tại sao ta phải diện kiến lão?

- Người sợ ư? Người sợ sư phụ ta sẽ chỉ đích danh người chính là hung thủ sát hại gia phụ ư?

Y lắc đầu quây quây:

- Ta không sợ. Ta không là hung thủ. Và ta cũng không muốn gặp mặt lão!

- Thật người không là hung thủ? Vậy vì sao người nhận ngoại tổ ta Thần Toán Tử là nội tổ của người? Tại sao phụ thân người đúng mười lăm năm trước đã bị tuyệt kỹ Tý Ngọ Châm của sư phụ ta gây thương thế nghiêm trọng? Chưa hết đâu, chính người đã có ý sợ tuyệt kỹ Tý Ngọ Châm là thứ công phu mà sư phụ ta vì một lẽ nào đó đã cố ý không truyền thụ cho ta. Chỉ bấy nhiêu đó thôi là đã đủ cho ta kết luận, người và phụ thân người vì muốn sát hại gia phụ nên đã bị gia sư tình cờ phát hiện ngăn lại, và người sau đó đã trút toàn bộ hận thù vào phụ thân ta.

Tiểu Bình thoáng dừng lời một lúc vì nhìn thấy Triệu Thạch Liễu đang tiến đến gần Phong Bách Nhật. Do không có ý nghĩ gì khác về Triệu Thạch Liễu nên Tiểu Bình nói tiếp với gã họ Phong:

- Người muốn ta có bằng chứng chứ gì? Hừ, vậy thì hãy theo ta đến gặp gia sư!

Triệu Thạch Liễu chột xua tay ngăn Tiểu Bình lại. Và Triệu Thạch Liễu nhìn gã họ Phong:

- Phu quân, chuyện đã thế này phu quân còn đối quanh làm gì! Hãy tỏ ra thành khẩn, rồi thiếp sẽ vì phu quân mà xin Tiểu Bình giảm tội cho!

Thấy y có dấu hiệu ngập ngừng, Triệu Thạch Liễu tươi cười nhìn Tiểu Bình:

- Bang chủ không cần tìm bằng chứng đâu xa. Vì hiện ở thư phòng của chiết phu quả nhiên có cất giữ một pho cổ thư!

Phong Bách Nhật giận đến đỏ mặt:

- Nói nhảm! Cổ thư đó ta đâu còn cất giữ! Kỳ thực ta đã...

Triệu Thạch Liễu chột cười khanh khách và nhẹ nhàng vòng tay ôm quanh người Phong Bách Nhật:

- Phu quân đã bị thiếp lừa rồi. Nhưng phu quân đừng vì thế mà hận thiếp. Chỉ vì thiếp không muốn lìa xa phu quân. Thiếp cũng không muốn cùng phu quân đi đến Bạch Cốt Cốc. Thiếp chỉ muốn mãi mãi... như... thế... này... thôi...!

Tiểu Bình có phát hiện thì đã muộn. Và Nam Cung Yến kêu thất thanh:

- Họ tự sát bằng độc xà!

Tiểu Bình thở dài:

- Đó là Thiên Lý Tâm Hương Tiểu phi xà, độc vật tối thượng của Bạch Cốt Môn.

Vừa nói đến đây Tiểu Bình vụt ngơ ngác nhìn quanh:

- Úy! Nhị vị lão nhân gia đâu rồi?

Nam Cung Yến chột nước mắt lưng tròng:

- Nhị vị ân sư đã bỏ đi, nghe nói là sẽ lìa xa nhân thế vĩnh viễn, muội có hỏi, có đòi đi theo nhưng cả hai không đáp cũng không cho muội theo.

Tiểu Bình tuy có phần ngỡ ngàng vì lối xưng hô chột đổi khác của Nam Cung Yến, nhưng vẫn bỏ qua và hỏi:

- Nhị vị lão nhân gia không bảo sẽ đi về đâu thật sao?

Nam Cung Yến thở hắt ra:

- Cả hai chỉ nói có một câu, là đi tìm người tri âm tri kỷ!

- Là đi tìm gia sư? Họ làm sao vào được Bạch Cốt Cốc? Trừ phi họ đã vào là phải lưu lại đó vĩnh viễn!

Nam Cung Yến giật mình:

- Thật thế sao Bình ca? Hóa ra họ bảo sẽ lìa xa nhân thế vĩnh viễn là có ý này.

Tiểu Bình thở dài và bất ngờ nắm tay Nam Cung Yến:

- Để ta đưa muội đi!

Nàng kinh nghi:

- Đi đâu, Bình ca?

Cùng lúc đó có tiếng nhiều người cùng cười rộ:

- Bang chủ có đi xin nhớ mau quay lại! Đừng vì mỹ nhân ở bên cạnh mà quên mất lối về đó! Ha... Ha...

Cả Nam Cung Yến và Tiểu Bình cùng đỏ mặt, cả hai bỏ chạy thật nhanh.

HẾT TRỌN BỘ